

Puhelin: 010 665 3910
Sähköposti: al.kulttuuri@amulehti.fi

Viikon lehti
KARI SALMINEN

Obama eheyttää

Barry Levinsonin hienossa poliittisessa satiirissa *Man of the Year* koomikosta (**Robin Williams**) tulee tietojenkäsittelyvirheen vuoksi Yhdysvaltain presidentti. Elokuva vihjaa, että nykyisin poliitikot ovat koomisia ja koomikot poliittisiä.

Poliitikot ovat myös pelottavia. *Atlantic*-lehden (Joulukuun 2007) **Andrew Sullivan** esittää esseen vetoomuksen **Barack Obaman** puolesta. Hän ei politiko **Bushia** ja konservatiiveja vastaan paremman Amerikan ja maailman puolesta. Ihan tosi.

Amerikassa politiikasta on tullut suurten ikäluokkien väemmän ja oikean leirin välinen hiekkalaatikkosota, jossa isot ohjukset sinkoilevat silloinkin kun asiat ovat pieniä ja helposti järjellä ratkaistavissa. Jos jokaisesta poliittisesta väitteestä kasvaa Jumalaa pelkävään Amerikan ja rauhanliikkeen ateistihippien välinen lopun ajan mittelo, jotain on kovasti pielessä. Kun baby boomer -pölvien poliittiko valitsee aina mieluummin ideologisen iskun kuin poliittisen argumentin, politiikasta tulee visiohjelmia - ja maailmasta entistäkin vaarallisempi paikka.

Sullivan ehdottaa ratkaisuksi Obamaa, joka ei kuulu taiteiden sarjakuvapoliitikkojen polveen. Hän on humanismin ja politiikkaan tukeutuva kristitty. Hän ei vastusta sotaa vaan "tyhmää sotaa". Hänen mielestään voima- ja pehmopoliittikan välisen suhde pitää määritellä tilanteen eikä ideologian tai uskon mukaan.

Taakse jäi maailman totalitarismin vuosisatana, ja nyt on kärsillä uskonnollisen vallankäytön aikakausi. Paavin pelottavat julistukset, Amerikan fundamentalistien uho ja ääri-islamin viha muodostavat yhdessä sellaisen uhkan, että koko demokraattisen maailman olisi syytä toivoa Amerikalle eheytyksen uskovaa presidenttiä. Sellaisen voisi myös paltuttaa neuvottelutahdon maailmanpolitiikkaan ja järjen mahdollisuuden terrorisminvastaisen sotaan.

Olisiko Obamasta näin messiaanisten mittojen presidentiksi? Ainakin Andrew Sullivan saa hänet vaikuttamaan sellaiselta. Tekisi todella mieli uskoa. Komiikan ja politiikan yhteinen taival saa luvan jo päättyä.

Nikander (Jani Moilanen) alkaa epäillä tyttöystävänsä Tiinan (Tiina Santamo) lojaaliutta.

Pakomatkan vauhti loppuu kesken

Teatteri

Ahtaat paikat
Käsikirjoitus ja ohjaus: Timo Seppälä
Kesto: 2 h
Esitys: Ensi-ilta Legionateatterissa Tampereella 8.12.

Se alkoi niin hyvin. Legionateatterin Suomi-muokaus *Piukoista paikoista* on ensimmäisellä puoliskollaan häpeättömän roisi ja röyhkeän hauska ajankuvaus. Mutta sitten...

Veljekset Jorma ja Jermu pakenevat naisiksi pukeutuneina väkivaltaista velkojenperijää, pestautuvat elähtäneen iskelmälaulajan taustakuoroksi ja päätyvät syrjäiselle Suopunkijärvelle. **Timo Seppälän** näytelmän synkin humoristinen alku lupaa iskevää satiiria siitä mitä on olla nainen nyky-Suomessa. Mutta väliajan jälkeen *Ahtaat paikat* hajoaa käsiin. Tarpeettomat sivujuonet vievät tilaa tarinalta, ja satiiri muuttuu tosikkomaiseksi saarnamiseksi menestysajattelun ja talouden ylivalan pahuudesta. Lopussa henkilöt jopa seisovat kertomassa mitä he ovat oppineet.

Se on todella sääli, sillä Seppälä osaa halutessaan kirjoittaa osuvaa ja pistävää hauskaa tekstiä ja luoda järjestyttäviä henkilöhahmoja. On kuin häneltä olisi aika loppunut kesken, sillä näytelmä loppuu hätäisesti ja sekavasti.

Legionateatterin näyttelijöitä jaksaa kuitenkin katsoa koko esityksen ajan.

Petri Uusitalon liukas seppittäjä on oudon sympaattinen kaikessa törmäilyssään, ja **Matias Hasu** ahdistuneena järkiväljenä tekee tarkkaan mitoitettua komiikkaa koko kehollaan.

Jani Moilaisen Nikander on yhtä aikaa pelottava ja huvittava.

Jos *Ahtaat paikat* luottaisi enemmän loistavaan perusideaansa, ja uskaltaisi viedä tarinaa vielä hävettömämpään ja railakkaampaan suuntaan, se voisi kohota Legionateatterin hienoimpien esitysten joukkoon.

Nyt siltä loppuu rohkeus ja se tyytyy yksioikoiseen julistamiseen yleisölle, joka todennäköisesti on jo muutenkin suurimmaksi osaksi samaa mieltä.

JUSSI SUVANTO

Päivän sitaatti

Laulaja Jenni Vartiainen kommentoi *Cosmopolitan*-lehdessä kahta elämäänsä: "Taitoluistelu ja keikkailua yhdistää samanlainen adrenaliininpurkaus, jonka saa, kun menee yksin yleisön eteen."

Jännä viikko

Kansallisoopperan balettikoulun syksy huipentuu taas esitysviikkoon Alminsalissa Helsingissä. 11.–14. 12. nähdään myös nuoriso- ja ala-asteen oppilaiden esityksiä. Kaikilla on sama unelma tähteydestä.

John Storgårdsin johtama Tampere Filharmonia nautiskeli lauantaisessa konsertissaan Birminghamin Town Hallin antoisasta akustiikasta ja yleisön läheisyydestä.

Sibeliuksen nelonen on yhä sitkeä pala nieltäväksi

Filharmonia: Town Hall oli täynnä Birminghamissa

HARRI HAUTALA
JUKKA RITOLA, KUVAT
Aamulehti, Birmingham

Aivan kuin mikään ei olisi muuttunut 95 vuodessa. Kun **Sibelius** johti neljännen sinfoniansa Birminghamin Town Hallissa 1912, vaikean teoksen vastaanotto oli kummasteleva.

Tampere Filharmonia soitti saman teoksen samassa paikassa lauantaina, eikä yleisön palaute ollut juurikaan sen innoituneempi tai ymmärtävämpi.

Täpötäysi Town Hallin yleisö antoi kyllä Tampereen orkesterille kohteliaan tunnustuksen soiton laadusta, mutta itse teos ei tuntunut koskettavan kuulijoita.

Konsertin päättänyt Sibeliuksen *Finlandia* sen sijaan kirvoitti kuulijoista jo bravo-huutojakin. Esitys oli tutun väkevä varsinkin vaskien osalta.

Neljännen sinfonian tapaus ei auttanut kapellimestari **John Storgårdsin** impulsiivinen ja paatoksellinen tulkinta.

Hän oli päättänyt tehdä kamarimusiikillisesta kappaleesta jyrkävöintistä romantiikkaa, mikä antoi teokselle energiaa, mutta jätti ratkaisevan tärkeälle kehittelylle vähemmän tilaa.

Sinfonian esityksen parasta olivat monet hienot puhallinsoolot ja sellisti **Panu Sundquistin** puhutteleva johdantosoolo.

Intiimi suhde yleisöön
Eniten elegantilaisyleisö tuntuu nauttivan **Elgarin** viulukonserton raväkan läsnäolevasta esityksestä.

Orkesteri leimahteli tulisesti, ja viulusolisti **Isabelle van Keulen** kohteliaan tunnustuksen, mutta intohimoisessa soitossaan osuvasi teoksen sankarillista ja haaveilevaa ilmaisuja.

Urakastaan hengästynyt solisti säteili tyytyväisyyttä esityksen jälkeen.

– Olen iloinen, että soitimme nyt hyvin yhteen orkesterin kanssa. Kiertueen alussa **Croydonissa** palaset eivät vielä loisahtaneet kunnolla kohdalleen. Myös Town Hall sai kiitosta.

Musiikki tulee Town Hallissa suoraan kuulijan tykö.

– Pidän salin intiimistä luonteesta ja akustiikasta, kontakti yleisöön syntyy helposti. Ja oli tietysti aivan erityistä soittaa juuri **Elgaria** tässä salissa.

Orkesterin vuorottelevana konserttimestarina **Janne Marttila** kiertueella tuuraava **Jukka Merjanen** iloitsi hyvästä soitosta.

Lontoossa kolme vuotta konserttimestarina työskennellyt **Merjanen** tuntee brittileisön mielialat.

– Konsertit ovat olleet onnistuneita. Ja lopuksi kommentti vuosikymmeniä konserteissa Birminghamissa käyneeltä **Vic Smallshireltä**:

– Upea konsertti. Tulimme tänne vaimoni kanssa Sibeliuksen musiikin takia, mutta menin siinä **Elgarkin** sivussa. Tamperelaisten kiertue päättyi eilen Hollannin Utrechtiin.

Katso video

→ aamulehti.fi/galleria

Kommentti

Tarpeeksi lähellä yleisöä

Olihan se historiallinen tapaus. **John Storgårds** seisoi kapellimestarikorokkeella samassa paikassa kuin **Jean Sibelius** vuosina 1905, 1912 ja 1921.

Tampere Filharmonia taas otti sujuvasti paikan, joka aikoinaan Town Hallissa oli **Henry Woodin** lontolaisella **Queen's Hallin** orkesterilla ja myöhemmin Birminghamin omalla kaupunginorkesterilla.

Samalla tuli todistettua, että musiikki kaipaa näitä vanhoja saleja, joissa yleisön ja esiintyjien kontakti syntyy kuin itsestään.

On jännittävää nähdä, kääntyykö kaupungin musiikkilämän painopiste etäisen loisteliaasta **Symphony Hallista** takaisin intiimiin **Town Halliin**.

Musiikissa tärkeintä ovat kosketus, läheisyys ja tunnelma. Ehkäpä ylisuurten konserttipalatsien aika alkaa olla ohi?

HARRI HAUTALA

"Sibelius on kuin pala kotimaata"

HARRI HAUTALA
Aamulehti, Birmingham

– Kuulla **Sibeliuksen** musiikkia suomalaisen orkesterin soittamana täällä Englannissa on kuin palan kotimaata saisi, sanoo Birminghamissa 35 vuotta asunut **Maija Watton**.

Hän oli kerännyt Tampere Filharmonian konserttiin parinkymmenen hengen ryhmän etupäässä Birminghamin seudulla asuvia suomalaisia. Ryhmä yllätti orkesterin he-

luttamalla pienikokoisia Suomen lippuja Town Hallin parvekkeella *Finlandian* päätteeksi.

– Aina kun kuulee *Finlandian*, nenällinää tarvitaan. Meinasimme ruveta laulamaan mukana!

Konsertit yhdistävät

Kiitosta sai myös orkesteri. – Taas huomattiin, ettei kukaan muu soita **Sibeliuksen** musiikkia niin hyvin kuin suomalaiset, **Watton** totesi.

Juuri konserttitapahtumat ovat keskeisiä Englannin suomalaisten yhdistäjiä.

– Musiikkilämä vetää eniten porukkaa yhteen. Tällaiset konsertit ovat meille hyvin tärkeitä henkireikiä Suomeen.

– Olemme käyneet paljon myös Birminghamin sinfoniaorkesterin johtajan **Sakari Oramon** konserteissa.

– Birmingham on onneksi merkittävä musiikkikaupunki, joten meidän ei tarvitse lähteä konserteihin Lontoon asti.

Birminghamin suomalaisyhteisön keskuksenä häärivä **Maija Watton** osallistuu aktiivisesti myös paikallisen suomalaisen launtaikoulun toimintaan. – Osa meistä on sieltä, mutta muutamia tuli Tampereen orkesterin konserttiin paikkakunnan ulkopuolelta, **Watton** kertoo.

Seuraavaksi Birminghamin suomalaisyhteisö kokoontuu keskiviikkona. – Silloin pidämme myöhästyneet itsenäisyyspäiväjuhlat.

Birminghamin suomalaisyhteisö nautti Tampere Filharmonian konsertista liput liehuen.